

Miért nincsenek ma csodák?

Időpont: 1960. február 17. Esti áhítat

Helyszín: Győr - Szeretetház

Alapige: Márk 6,1-13

És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követék őt az ő tanítványai.

És amint eljött vala a szombat, tanítani kezde a zsinagógában; és sokan, akik őt hallák, elálmélkodának vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, ami néki adatott, hogy ily csodadolgok is történnek általa?

Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsuének, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak vala ő benne.

Jézus pedig monda nékik: Nincs próféta tisztesség nélkül csak a maga hazájában, és a rokonai között és a maga házában.

Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájuk vetvén kezeit.

És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén. Aztán köröskörül járja vala a falvakat, tanítván.

Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nékik hatalmat a tisztátalan lelkeken.

És megparancsolá nékik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálcán kívül; se táskát, se kenyeret, se pénzt az övükben;

Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek.

És monda nékik: Ahol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, amíg tovább mentek onnét.

Akik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonysgul ő ellenök. Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak.

Kimenvén azért, prédikálják vala, hogy térjenek meg.

És sok ördögöt űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala.

A ma esti igeszakasz két részre oszlik. Az egyik elmondja Jézus Názáretben való tartózkodását, a másik pedig a tanítványok első missziói útjáról tájékoztat bennünket. Mind a két szakasz tulajdonképpen csodákról szól. Ezért önkéntelenül felmerül a szakasz elolvasása közben az a kérdés: Ma miért nincsenek ugyanilyen csodák?

Nincs arra idő, hogy ennek a kérdésnek mélyére hatoljunk, mégis annyit mondjunk el válaszképpen erre a kérdésre, amennyire ez az Ige kényszerít bennünket. Három dolgot mond előljáróban ez a szakasz erre a kérdésre feleletül:

1. A csoda nem Jézus Krisztus kiváltsága.

Lám, ebben a szakaszban a tanítványok is tesznek csodát.

2. A csoda nem egy időszaknak az ajándéka.

Ez a másik, amit ez az igerész mond. A csodák lehetősége nincs korlátozva Krisztus és tanítványai, vagy mondjuk röviden: a Biblia időszakára. Tehát, ugyanabban az időszakban nemcsak megtörtént csodákról szól a Biblia, hanem éppen ez a szakasz szól meg nem történt csodákról is. Ennek a szakasznak 5. versében ezt olvassuk: „*Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájuk vetvén kezeit.*” A 11. versben pedig, amikor a tanítványokhoz beszél Jézus, azt mondja: „*Akik pedig nem fogadnak titeket, sem nem*

hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyságul ő ellenök.” Tehát nemcsak a tanítványok életében, munkájában találunk meg nem történt csodákat, hanem Jézus Krisztusnak munkájában is.

3. Ahol nem történik csoda, ott soha nem Jézus Krisztus, vagy az övéi az oka.

Ez a harmadik felelet ennek a szakasznak tanúsága szerint.

Ezen igeszakasz első része elmondja, hogy Jézus Krisztus Názáretben jár. Abban a Názáretben, melyről azt olvassuk, hogy az az Ő hazája. Mindenkit ismer Názáretben, hiszen kicsiny gyermekkorától kezdve ott nevelkedett. Ilyen kis faluban mindenki ismer mindenkit. Ismeri nyomorúságait és Názáret lakosaival személyes kapcsolata van: a vak koldussal, a sánta emberrel, akit kicsi gyermekkorától látott ott ténferegni a názáreti utcán. Ismeri az egyéb más nyomorultakat, betegeket, vigasztalásra szorulókat, cégéres bűnösöket, gonosztevőket mind. Világos, hogy mikor hazamegy Názáretbe és ott szombat napon elmegy a zsinagógába s elkövetkezik első nyilvános fellépése Názáretben, akkor nemcsak legszebb gondolatait akarja elmondani övéinek, hanem legszebb csodáit nekik akarja tartogatni. Szíve tele van azzal a vággyal: hadd legyen emlékezetes első názáreti prédikációja azzal, hogy minden nyomorult hadd gyógyuljon meg, a vakok kapják vissza szemük világát, a sánták hadd tudjanak járni, a siketeknek hadd nyíljon meg a füle, a vigasztalás nélkül valók hadd kapjanak vigasztalást, a bűnösök hadd térjenek meg! Ezzel a vággyal megy hazájába.

Ez nemcsak Jézus Krisztusnál volt így. Ugyanígy volt a tanítványoknál is, mert ez a tanítványoknak első missziói útja. Akkor küldé őket Jézus kettenként, menjenek, készítsék neki az utat és – mint olvassuk – hatalmat adott nekik csodatételre. A tanítványok lelke is tele van szent vágyódással, úgy szeretnének minden nyomorulton segíteni! Hiszen ezért kapták Jézus Krisztustól a hatalmat a csodatételre és szeretnének csodákat tenni.

Jézus Krisztus és övéi egyformán tudnak csodát tenni. Jézus Krisztus és övéi akarnak is csodát tenni – hát miért nem sikerül akkor a Csoda? Ez az a kérdés, ami önkéntelenül felmerül ennek az igeszakasznak olvasása közben. Nézzük, milyen feleletet ad ez az Ige.

A 6. vers, mikor az ötödikben elmondja: *„Nem is tehet vala ott semmi csodát,”* – ezt mondja: *„És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén.”* És mikor a tanítványok életében látjuk a nem sikerült csodákat, ezt olvassuk: *„nem fogadják titeket”*. Mind a kettő ugyanaz. Mikor Jézus panaszkodik a názáretiek hitetlensége miatt, akkor ez azt jelenti, hogy nem fogadják be őt a názáretiek, nem fogadják el Őt Isten Fiának, a világ Megváltójának. Amikor azt mondják: *„Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsuének, Júdásnak és Simonnak pedig testvére?”* Családjával is előhozakodnak, ezzel azt akarják bizonyítani: ez olyan ember, mint közülünk bárki ebben a faluban. Mikor a tanítványokat nem fogadják be, akkor nem arról van szó, hogy a vendégszeretetet tagadják meg tőlük, hanem a hitet és attól, Akinek képviselőjében járnak: Jézus Krisztustól, mint a megígért Messiástól.

Az ember hite nélkül nincs csoda. Sem Jézus Krisztus, sem az Ő felhatalmazása alapján az övéi nem tudnak csodát tenni ott, ahol a csodára éhes, csodára talán rá is szorult ember a hitetlenség állapotában van.

Itt van tehát a felelet arra a kérdésre, hogy ma miért nincsenek csodák, amint némelyek állítják, bár a magam részéről ezt az állítást nem fogadom el. Ha valóban nincsenek csodák, akkor ez nem azért van, mert Jézus Krisztusnak megrövidült a keze, vagy övéi nem kapnak erre felhatalmazást, hogy ugyanazokat a csodákat véghez vigyék, hanem azért van, mert a hitetlen világ nem fogadja be Jézus Krisztust.

Mi a hit? A Biblia sok hitről beszél, de különbséget tesz hit és hit között. Hát mi ez a hit? Hit, mely nélkül csoda nem történhetik? Nem az a hit: hiszem, hogy van Isten, létezik a világon. Erre mondja Jakab apostol, hogy olyan hit ez, mint az ördögök hite. Ezt „*az ördögök is hiszik, és rettegnek*” Istentől. (Jak 2,19). Egészen más hitről van itt szó. Az, ahogy az emberek Jézushoz viszonyulnak világosan mutatja, ez a hit hite annak, hogy Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia, a világnak Megváltója, aki leküldetett erre a földre. Éppen azért, mert lejött erre a földre, szíve tele van szánalommal az emberi nyomorúságon. Azért nem tudott megmaradni a mennyek országának dicsőségében, annak boldogságában és örömében, lejött a bűn, a halál nyomorúságos völgyébe, hogy segítsen rajtunk.

Hinni azt jelenti: nemcsak tantételként hiszem, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, hanem hiszem, hogy Jézus Krisztus szíve tele van szánalommal minden emberi nyomorúság iránt, a bűn nyomorúsága iránt is.

E hit azt jelenti: Hiszem, hogy Jézusnak – mert Isten Fia – isteni hatalma van megoldani megoldhatatlannak látszó kérdéseket, lehetővé tenni lehetetlennek látszó dolgokat, segíteni ott, ahol minden emberi tudomány, hatalom, jószándék, szeretet felmondta már a szolgálatot.

Hinni azt jelenti: hiszem, hogy én minderre teljesen érdemtelen vagyok. Én nem érdemlem meg azt, hogy könyörüljön rajtam az Úr, csak azt érdemlem, hagyjon benne a külső és belső nyomorúságban, amelyben vagyok.

Hinni azt jelenti: Hiszem, hogy Jézus Krisztusban Isten kegyelme jelent meg. Ő azért jött, hogy megkeresse azt, aki elveszett, akinek ügye egészen reménytelen volt, azokhoz jött le, nem az igazakhoz, hanem a bűnösökhöz!

Hinni azt jelenti: szabad hozzáfordulni azzal a hittel, hogy neki nemcsak szíve, hatalma és ereje, de szándéka és akarata is van, hogy segítsen rajtam. Jézus Krisztus tehát akar, tud és segít.

Hinni azt jelenti: mindez mai dolog. Ő most és itt segít. Még többet mondok: hinni azt jelenti: Ő most és itt segített. Segített akkor is, mikor még semmit nem látok segítségéből, mikor vak szemem még sötétségbe borítja életemet, amikor fülemhez, mely süket, még nem jut el a világ zenéje, amikor lábam olyan nyomorék, hogy egy lépést sem tudok tenni. Mindez hitben akkor is enyém kell, hogy legyen, enyém a szabadulás. Mert a szabadulás nem mindig azonnal következik be. Néha azonnal, de nem mindig azonnal. Gondoljunk a 10 bélpoklos történetére. Jézus Krisztus meggyógyította már akkor őket, amikor azt mondta: „*Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak.*” (Lk 17,14). Ők úgy indultak útra, hogy még ugyanolyan bélpoklosok voltak, mint Jézus Krisztussal való találkozásuk előtt, ugyanolyan fertőzőek, tisztátalanok voltak, mégis elmentek, hittek abban, hogy meggyógyultak, ha nem is láttak belőle semmit, ha testük tele is volt mindenféle fekéllyel, rútsággal. Hitben övük volt a gyógyulás. E hit nélkül nem indultak volna el Jeruzsálembe a papokhoz, hogy a törvény előírása szerint az egészségügyi bizonyítványt kiállítsák számukra...

Hitben enyém a szabadulás. Ha most nem látom, majd meglátom! Mert, aki hisz, az lát. Aki hisz és megtanul elég alázatosan hitben járni, az el fog jutni a szabadulás látására is. Aki nem tud ezzel a hittel közeledni Jézus Krisztushoz, az ne panaszkodjék, hogy Jézus nem tesz csodát életében. Aki nem tud ezzel a hittel közeledni azokhoz, akik Jézus Krisztustól felhatalmazást kaptak arra, hogy az Ő nevében szeressenek, járjanak, végezzék a szeretet, az irgalom szolgálatát, az ne panaszkodjék emberekre, hogy nem történnek ma csodák. Én kötözöm meg hitetlenségemmel Jézus Krisztus kezét.

John Bunyan, a „Zarándok útja”-nak szerzője mondotta ezt: „Aki hitetlenkedik s úgy kéri, hogy Isten szabadítsa meg őt, az hasonlít ahhoz az emberhez, aki bent van a szobában, neki veti

vállát belülről az ajtónak és azt várja, hogy Isten törje be kívülről és úgy szabadítsa meg őt.” Esztelen, balga, hitetlen ember, aki hiába várja a szabadulást. Ezért hát mikor mi nyomorúságunk alatt kínlódunk, keresztünk alatt roskadozunk, akkor ne tegyünk szemrehányást annak a Krisztusnak, Akinek szíve ma is tele van szép álmokkal, csodálatos gyógyításokkal, szabadításokkal és győzelmekkel a mi számunkra, de aki nem hittél, – ahogy Jakab apostol mondja – hanem kételkedik, ne higgye, hogy kap valamit az Úrtól.

Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked Urunk azért, amit Te szeretnél rajtunk végrehajtani. Köszönjük akkor is, hogyha nem történik meg a mi bűnünk, hitetlenségünk miatt, hiszen nem változtat azon a tényen, hogy szíved tele van irántunk szeretettel. Kérünk bocsásd meg, hogy annyi fájdalmat okoztunk és okozunk Neked hitetlenségünkkel, azzal, hogy nem fogadunk be Téged, beszéded hallgatását nem párosítjuk hittel, Hozzád való fordulással. Bocsásd meg, hogy annyiszor teljesítetlenül marad szép terved s Neked keserűen kell mondanod: *„Nincs próféta tisztesség nélkül csak a maga hazájában”*.

Óh Urunk, kérünk Téged, légy irgalmas hozzánk Szentlelked ajándékozásával és Szentlelked ajándékozzon meg azzal a hittel, mely mindent el tud venni a Te kezedből, amit szeretnél odaadni nekünk. Kérünk, lásd meg ennek a háznak sok keresztet hordozó lakóját, ébressz szívükben Igéd és Szentlelked által hitet, mutasd meg, hogy kezed nem rövidült meg, Neked most is van hatalmad megoldani megoldhatatlannak látszó kérdéseket ott is, ahol az ember letett már minden reményről, hadd legyen Neked Urunk dicséret, dicsőség és magasztalás örökkön örökké.

Ámen.